

ובדברי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עשרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

**נשיאת דברי מאכל בסלים ביום השבת
מתוך שו"ת אורן שלחכמים ח"א סי' כ"ד
להרה"ג אורן צדוק שליט"א**

נהוג בקהילותינו מנהג יקר מאוד, והוא מנהג אכילת תקרובת – ג'עלה וביאור מילה זו, אמר לי מורד שליט"א שהוא מלשון מתנה, ושאלתיו אם זה ע"ד מה שאומרים לאדם געילאב וכ"ו, היינו שיהיה לך, והשיבני בחיוב. ואדם מבוגר שנכח באותו מעמד, קפץ כנשך נחש וענני בשלילה עוד קודם שהשיבני מורד, וזאת משום שדרך שימוש מילה זו הוא בדרך שלילה היינו שמאחלים לשונאים שיהיה להם דבר רע פלוני, היינו מיני פירות, קליות ושתית יין שרף, המוגשים לפני סעודות שבת ויו"ט ושאר סעודות מצוה, וערך רב יש בהנהגה זו, בהיות הנוכחים בו סופגים אל תוכם קדושה וטהרה מרוממה, עת נשמעת שירת קדש, מרוממת עד מאוד בנעימתה ובמילותיה, ובדברי תורה ומוסר מענין הפרשה ומענין המעמד נשמעים מפי גדולי תורה הנוכחים

המשך בעמוד הבא

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

וה' פקד את שרה כאשר אמר ויעש ה' לשרה כאשר דבר (בראשית כא, א) מובא בעולת שלמה' למהר"ש בדיחי זצ"ל על פסוק זה: יש לדעת למה נסמכה פקידת שרה לפרשת אבימלך, והיה לה ליכתב אחר הבשורה. ונראה לתת טעם על פי מאמר חז"ל (מ"ק כח א) בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא אלא במזלא תליא. ומכל מקום עדיין צריכין תפלה. אלא ידוע שהולד נולד לתשעה חדשים. וידוע מאמרם ז"ל על פסוק (לעיל יח יד) כעת חיה ולשרה בן, כעת הזאת חיה תהא לך, בניקוד שני קמצין. ודרשו ששרט לו שריטה בכותל, ואמר לו כעת, ופסח היה ועיין תוספת ר"ה יא, א ד"ה אלא. נמצא שנשארו שלשה חדשים עד הורדתו של יצחק אבינו. ולמה, אלא אף על פי שהבטיחו הקב"ה לאברהם אבינו, והפך את שמו ושם אשתו שהוא על פי הטבע, עם כל זה הקב"ה מצפה לתפלתו אימתי יתפלל כל השלשה חדשים, ולא התפלל. עד שגלגל הקב"ה שילך אצל אבימלך, ויקח את שרה, ועצר בעד כל רחם לבית אבימלך, ובא לו בחלוס ואמר לו השב אשת האישי כי נביא הוא ויתפלל בעדך דוקא, וכל המתפלל על חברו והוא צריך לאותו דבר נענה תחלה. הרי לך ששלשה דברים אלו צריכים תפלה. והשם יתברך שומע תפלה, שנאמר (דברים ד ט) ומי גווי גדול אשר לו אלדים קרובים אליו כיו"י אלדינו בכל קראינו אליו. ומצאתי בספר מדרש תלפיות (ענף בני חיי ומזוני) שפירש במזלא תליא מלתא, פירוש מזלא תפלה. ובוזה הפירוש הותרה הקושיא, והבן. עכ"ל.

אחת מהשאלות הנפוצות אשר שואלים רבים, אם נגזר על האדם בראש השנה מה יהיה עמו כל השנה ונדבריו חז"ל מתשרי עד תשרי חוץ מתשרי. פירוש, מראש השנה שהוא חל א' תשרי עד א' דר"ה של השנה הבאה, מזונותיו של האדם קצובים לו חוץ מתשרי, והיינו תלמוד תורה, שבתות, ר'אשי חדשים, ימים טובים, א"כ מדוע צריך להתפלל על דברים אלו. וכבר נאמרו בזה כמה וכמה תשובות וכאן נעלה אחת מהן הצריכה לענייננו מאוד ונלמדת מהנאמר לעיל. הן אמת שלכל אחד ואחת הוקצב לו בר"ה מה יהא עמו, אלא שהוא חתום בגנוי המלך וצריך מפתח לפתוח השער לקבל השפע, והתפילה היא המפתח להוריד את השפע לאדם. דמה בנפשך, אומרים לאדם זכית בפיס, אם לא יגש לקחת זכיתו היהנה ממנה? וכבר מבואר בספרים דכל דבר זה הוא לתועלת האדם שיהיה קרוב לה' יתברך וידע וירגיש שהוא הנותן לו ומידו הכל, וכך לא יגיע לידי גאווה ואפיקורסות. וגם כאשר האדם מתפלל על בנים, בתפלתו הוא קובע איזה נשמה ואיזה ילד יקבל, דכל שמרבה וטורח ומפרט תפילותיו, כן יזכה בנשמה לעילא ולעילא. וכל בר עין רואה הברל גדול בין ילד שהגיע להורים אחר הרבה שנים, לבין ילד שהגיע ללא עיכובים. ואם על זרש"ק שהוא דבר גשמי נוקק האדם להתפלל. על אחת כמה וכמה מחובת האדם להתפלל על רוחניות הילד, שיהיו לו מדות טובות וירא שמים ויאהב תורה, ויפתח ה' לבו לת"ת וכ"ו. וככל שיפרט בן בעה"י יזכה. ויזכור האדם דרשת חז"ל זאת עמלנו – אלו הבנים, ופשוט שאין כוונתם רק על הגשמיות שהוא נכון לכשלעצמו, אלא עיקר כוונתם על הרוחניות שזהו עיקר האדם. והן אמת שהאדם לא יכול להאריך ולפרט הכל בכל תפילה ותפילה, אך יכול לחלקם ובכל תפילה יוסיף או יחדש בה דבר. וכאשר הולך להתפלל על כמה וכמה קברי צדיקים, יכול לפרט בארוכה בקבר אחד, ובשאר קברים יאמר זיה"ר שכל מה שהתפללתי בקבר פלוני יעלה וישמע וירצה לפני אבינו שבשמים, ובוזה כלל כל מה שפירט. ומזה כמה וכמה שנים שאנו מעוררים על ענין התפילה לעשותה תמיד סמוך ונראה לענין שאנו עוסקים בו, כגון, כאשר שולחים ילד לבית הספר להתפלל עליו באותה עת שיצליח בלימודיו, וכשהולך לבית הכנסת, שישב יפה ויתפלל כראות וכ"ו. וכשנשלח לחנות, שלא תארע תקלה בדרך וכ"ו. ופשוט לכל בר דעת שכל אלו הדברים אינם רק לענין חינוך בנים, אלא שבוזה אנו עוסקים.

יערך משפע בריכה העליונה, האישי הצנוע והנחבא, אשר יושב בארץ בצפונה, ומרים בעדבה למען הת"ת ולמען נקקי הקהילה, וזאת על אף שהי ומתקיים בצמצום רבה, וחפץ הוא בעילום שמו יצ"ו. יה"ר מלפני שוכן שמיא, שיתמלאן כל משאלות לבו לטובה, ויהיו בני מאירים בתורה ובקדושה כחמה בעהרי יומא, אכ"י

פתרונות 'לפרשת לך לך'

אחודה חידה! שרי בהתחלה היתה עם יו"ד המרמזת למלות, ולאחר מכן נשתווה לבעלה שלשניהם נוספה ה"א, ובזכות זה נפקדה. **הזוכה בהגרלה:** מי שהכל שלו. **מי בתמונה:** הרב זכריה חומרי. **הזוכה בהגרלה:** אלעזר שמחי.

שניהם מדרו
הוא מאהבה והוא מיראה
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

במעמד מקודש זה, וכולם בדומיה מחרישים, ורק בהינתן האות על ידי ברכת ה"מארי" על הפירות וקליות, אז נשמעים מכל עבר הברכות וענית אמן מפי הנוכחים, ואז שוב חוזרת השירה למתכונתה כבתחילה, הם מלדבר ומלאכול, אשרי עיני ראתה כל אלה.

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

וכיום נהפך לאין כל מחמד עיני, כאשר מנהג זה הולך אט אט ומתמעט מגבולנו, עם שאר המנהגים המסולאים מפז. ואף במקומות שעדיין ישנו, על פי רוב כבר אינו כמתכונתו הראשון כפי הנהוג והמסור. השירה על פי רוב מתבצעת על ידי בעלי קול בלבד, ללא שום שייכות וזיקה לתוכן השורשי והעמוק של השירה, בבחינת גולם בלא צורה, והם בדרך כלל אלו שמנהיגים את המעמד. האכילה נעשית כפי ההיזדמן בין לפני השירה בין תוך כדי השירה, ושיחה ערה קולחת בין איש ובין רעהו, כמו אין איש שם על לב לשם מה התכנסו.

והנה בעיצומה של השבת אחר סעודת שחרית, אם יש חתן, נקבצים ובאים בני הקהילה והמכרים לגעלה ווגם הנהגה זו הולכת ומתמעטת אט אט, תמורת מנהג חדש המתפשט והולך בקהילותינו, הוא מנהג עשיית "קידושא רבא" לאחר התפילה, ורבות רעות משתלשלות ממנהג זה, וכל אחת מצד עצמה כדאית לבטל מנהג זה, וכבר כתבנו בענין זה במקום אחר, ובעוד ה' ובישועתו נפרסמו בשאר חלקי שו"ת וה"א, ומביאים עמם קצת פירות וקליות תוך סלים, הן להשתתף ולהקל ולו במעט על בעלי השמחה, הן לצורך עצמו שלו שהרי נח לאדם בקב שלו [מעשרה קבים של חבירו (ב"מ דף ת.ת.)], והנהגת נשיאה

תוך סלים ידועה לכלל הציבור, וזה כפי הנהוג כיום לעומת מה שנהגו בתימן, שהיה כל אחד מביא תקרובתו צרורה במטפחת "מִצְרָ", או במגש נצרים של עלי לולב [השמש בבית השמחה מקבל מידו, ומערב את מה שהביא עם שאר תקרובתם של שאר הנוכחים, ולאחר מכן היו מחלקים להם. ויש מקומות שכל אחד אוכל את תקרובתו שלו, ועל"פ כולם היו שווים בהבאת התקרובת בדרכים הנ"ל], משא"כ היום [רצוני לומר מה שהיה רווח לפני עשר שנים ומעלה בערך. והורגלו בדרך של הבאה על ידי סלים. משום שאופן זה נה יותר נאשר לישא את התקרובת במטפחת או מגש. אולם כיום בעל השמחה מגיש את כל הצריך ואין מביאים תקרובת מן הבית.] מביאים את התקרובת בסלי קניות.

א. ויש לדון אם מותר הדבר, שהרי שנינו (רפ"ד דמסכת ביצה) "המביא כדי יין, לא יביאם בסל ובקופה, אבל מביא הוא על כתפו, או לפניו וכו", ופירש"י (שם) "לא יביאם בסל ובקופה - לתת שלש וארבע בתוך קופה וישאם, משום דנראה כמעשה דחול לשאת משאות", וכן פירשו התוס' (שם ד"ה המביא כדי יין. ומכח טעם זה כתבו לחלק בין יו"ט לשבת, וכמו שיובא בהמשך), הרשב"א (חידושים, ובעבוה"ק ש"ג סימן ז'), הריטב"א (שבת קכו.), הר"ן (בדוכתין) והטור (בסימן שכ"ג), ועוד הרבה ראשונים.

וכן היא דעת רבינו הרמב"ם (פ"ד מהלכות יו"ט הלכות א' ב') לאסור נשיאת משאות תוך סל וקופה ביום השבת, ומחמיר אף יותר מהנך קמאי, שהם פירשו שאיסור זה שהוא משום זילותא דשבתא הוא רק כלפי חוץ, היינו כלפי הרואים, ועל כן כתבו לדייק שאם הוא במקום שאין לחוש לכך כגון בבית, יהיה מותר לשאת מזוית לזוית. וכן מדויק בדברי רש"י, שכתב שהאיסור כאן הינו בתוך התחום או במקום שישנו עירוב, והיינו שרק אז יש היכי תימצא לחוש לרואים, לאפוקי היכא שנאסר עליו להוציא מביתו, כגון ביום השבת כשאין עירוב, שאין לאסור נשיאת משאות מזוית לזוית (וכן דקדק הב"י בסימן תקי" בדבריו).

ומכח זה כתבו ליישב את הקושי שיש מפרק מפנין (שבת קכו.), שמפורש שם שלמעט בהילוך עדיף, למרות שמחמת כן נמצא שנושא כמות יותר גדולה, אולם כאן נאסר דבר זה. והיישוב הוא שכאן מדובר ביום טוב, והאיסור הינו כלפי הרואים, ועל כן יש להעדיף למעט במשוי אף שמרבה בהליכה, משא"כ שם שמדובר בשבת שאסור לטלטל ללא עירוב, ונמצא ששניית המשא הינה תוך ביתו מזוית לזוית ואין לחוש משום הרואים, ולכן למעוטי בהילוך עדיף משום שירחא. ומכאן יוצא שאם יש עירוב, כיון שמותר לשאת מחוץ לבית, אף בשבת יש לאסור מפני הרואים, זוהי שיטת התוס' (ביצה כט.), ואחריה נמשכו רבים מן הראשונים, הרשב"א, המאירי, הריטב"א, האור זרוע ועוד, (ובסי' פני יהושע כתב להקשות, שהרי דבר שאסור משום מראית עיני, אסור הוא אפילו בחדרי חדרים, ואם כן אמאי שרינן הכא תוך הבית, כאשר נשיאה חוץ לבית נאסרה משום הרואים. ועיין בחידושי החת"ס שכתב ליישב את הקושיא הזו).

ולעומתם רבינו הרמב"ם, נראה לומר בדעתו שזוהו איסור עצמי מצד זילותא דשבתא, שעושה כדרך שעושה בחול ולא כלפי הרואים. ונמצא לדעתו שאין לחלק בין שבת ליום טוב, ואפילו בבית יהא אסור (וניחא לשיטה זו שלא יוקשה מה שהקשה הפנ"י, אולם מצד אחר שאין האיסור משום מראית עיני). ומה שתלה רבינו הדבר בהיתר הוצאה שבו"ט, וז"ל "אף על פי שהותרה הוצאה ביו"ט וכו' לא ישא משאות גדולות כדרך שהוא עושה בחול", משום דדבר ההווה הוא, שדרך כלל נשיאת משאות גדולים אינה מתבצעת תוך הבית פנימה אלא בחוץ ובושיטה מקובצת כתב גם מאפי"ן זה, כדי ליישב את הקושיא הנ"ל מפרק מפנין (שבת קכו.), שכיון שאין דרך נשיאת משאות גדולים תוך הבית אלא מעט מעט, על כן יעשה את השניו בריבוי המשא, כדי שלא יעשה כדרך שעושה בחול, משא"כ הכא שמוליד חוץ ממקום למקום, שדרכו בחול להרבות במשא כדי שלא יתבזה בריבוי פעמים שהולך ובא, על כן יעשה את השניו במיעוט משא ובריבוי הליכה, וזה שייך בעיקר ביו"ט אלא אם כן בשבת כשיש עירוב, ומילתא פסיקתא נקט.

ועמו במחיצתו הר"ן וכמו שלמד בדעתו מרן בב"י (סימן שכ"ג), וכתב שם שכן היא דעת הטור, דסבירא להו לאסור בכל אופן, היינו אפילו בבית שאין חשש רואים [רק שיש ליישב מש"כ הר"ן שם, דאיירינן תוך התחום או בחצר מעורבת, והוא מדברי רש"י (שם), והרי מכח זה כתבו בדעת רש"י דס"ל כהתוס' לחלק בין שבת ליום טוב, ואין זה עומד בקנה אחד עם שיטת הר"ן דס"ל שאין לחלק. ואף המג"א (שם סק"ז) שחלק על העמדת מרן את דברי הטור במחלוקת עם שאר הראשונים, וסבירא ליה שאפשר ליישב את הדעות שאין מחלוקתו עיני נהר שלום שכתב שדברי מרן מוכחים בדעת הטור, מכל מקום בדעת הר"ן אודי מיהת שאין לחלק ולעולם אסור, ויליען. ובשו"ע (סימן שכ"ג ס"ה) הביא את שיטת הטור ב"סתם", לאסור בכל אופן, ואת שיטת התוס' ב"ויש אומרים", כך שמבוארת דעתו לאסור אפילו בבית ואפילו כשאין עירוב, וכן נראה דעת השת"י (סימן תקי" ס"ה כ"ה). ועיני בוי"ד (וסב"ל שם).

לרפואת יוסף בן משה דנין בשכחע"י	לרפואת תומר ישראל בן יעקב ואודליה בת מנשה	לרפואת שושנה בת יחיא רייבי בשכחע"י	לרפואת לזש"ק שירה בת נח לוי בשכחע"י
---------------------------------------	---	--	--

מהליכות אבותינו

שיתוף פעולה בין המחנך לבין ההורים

ידוע ומפורסם הדבר בקהילתנו שמה שיאמר המארי, יקבלו ההורים בשמחה ובאהבה ואף ישתפו עמו פעולה גם כשהדבר יצער את בנם, וכבר בגיליונות בשנים הקודמות נתנו דוגמאות לזה. כמו"כ נמצא שיתוף פעולה פורה בין המארי להורים באופן השגה, וכמו שמוספר על מארי יחיאל רדאעי זצ"ל הובא בספר 'מתהלך בתמו צדיק (עמ' 166) בזה"ל: למי יחיאל רדאעי היה הסכם עם ההורים, אם הילד מתנהג בבית לא כשורה, האמא שולחת מסר עם הילד למרי. יא מרי קאלת אומי ארבוט אלרסול (הוי מרי, אמי אמרה תקשור השליח). הילד שלא הבין את מטרת שליחות זו, אמרה בלי כחל ובלי שרק כלשונה בלי שינוי. המרי הבין הרמו והעונש על כך, נתן לו מלה מורכבת להגות המלה כפי שצריך. כל אות עם הניקוד שלו, עד שירכיב אותה, והיא תיבת "בהשתוקקותיה" בהרכב הניקוד וצורתו המלאה. אם הילד הצליח במשימתו סימן שהכל בסדר, ואם חלילה חס טעה, מרה אחריתו. עכ"ל. ואשרי המשכיל!

ב. ובגדר האיסור, מבואר בדברי רבינו שזילותא דשבתא היוצאת מנשיאת סל וקופה, הוא בדרך נשיאת המשאות, שכל שנושא באמצעות כלי נשיאה הרגילים בחול, הרי זה זילות לשבת, וז"ל "לא יביאם בסל ובקופה אבל מביא הוא על כתיפו או לפניו", וכ"ה בלשון המשנה, ומתוך שלא נקב שיש כמות מסוימת שממנה ולמעלה אסור לשאת, אלא פירט רק את כלי הנשיאה בלבד, שמעינן שזהו דין באמצעי הנשיאה ולא בכמות המשא. וכן מדויק בדברי הרשב"א בספרו עבודת הקדש (שער ג' סימן ז'). ואף בדברי רש"י ושאר הראשונים שהעתיקוהו, מתבאר כך, למרות שנקטו גם את כמות המשא וז"ל "לא יביאם בסל ובקופה לתת שלוש וארבע בתוך הקופה וישאם, אבל מביא על כתיפו אחת או שתיים המוכח הלצורך יו"ט", מכל מקום עיקר הכוונה היא על דרך הנשיאה ולא על הכמות. ומה שנקטו מנין, דבר ההווה נקטי, שנשיאה על ידי סל או קופה בדרך כלל היא בשביל כמות משא של שלוש וארבע, מה שאין כן בנשיאה באמצעות ידיו או כתיפו.

וכן מצאתי מפורש במאירי שכתב וז"ל "ומ"מ מביא הוא על כתפו אחד או שתיים כמה שאפשר לו לישא או לפניו בידיו כמה שאפשר לו גם כן, שהדבר מוכיח בהם שהוא לצורך יו"ט", וכ"כ להדיא האו"ז בשם ריב"א, ולעולם כדבר האמור, שהמודד ליצור זילותא דשבת ויו"ט הינו על ידי האמצעי בו הוא נושא את משאו. וכן ראיתי שכתב בספר תוס' יו"ט (רפ"ד ממסכת ביצה) להדיא, שמה שנקט מנין אין זה אלא אורחא דמילתא, ולעולם בסל וקופה וכן בכתיפו תלויא מילתא בין לקולא בין לחומרא, ולא במנין. ועיין שו"ת בני ציון (ליכטמן, סימן שכ"ג אות ז') שכתב להסתפק בזה, ולנו נראה הדבר פשוט.

ואם כן הכא לא יושענו במה שנאמר שהכמות שנושאים בפועל היא קטנה, מאחר שאמצעי הנשיאה הוא על ידי סל קניות, ונשיאתו ברחובה של עיר בעיצומה של השבת, אין לך דרך חול גדולה מזו. ואשר על כן אף שכיום, במקומות שמתקיים הגיעלה, כבר אין מביאים שום דבר עמם, וכל האירוע הינו על חשבון בעל הבית, מכל מקום במקומות שעדיין רווח מנהג ההבאה כאמור, יש להעיר את תשומת ליבם לדבר שאסור הוא. ואף שכך כבר נהגו בתימן, מכל מקום לא על ידי אמצעי נשיאה שמורגלים בו ביום חול, כמו בנידון דידן אלא על ידי עטיפת מטפחת המכונה "מצר", או בנשיאה על גבי מגש נצרים וכדומה, שבכ"ה"ג אין שום חשש לאיסור, משא"כ בהנהגה הנזכרת לעיל שנושאים את תקרובתם בסלים, כדבר יום ביומו.

ועכ"פ שקיות ניילון הנלקחות מחנויות המזון לצורך נשיאת המרכולת הנקנית, אין לאסור נשיאה באמצעותם ביום השבת משום שדרך השימוש בהם היומיומי הינו גם למטרות אחרות ולא רק לצורך קניה וכדו' כמו בסלי קניות.

לרפואת והצלחת
הרה"ג יחיאל בן יוסף גרפי
בשכחע"י

מחידושי רבותינו

המקום היחיד יראה אשר יאמר היום (בראשית כב. יד)

ר"ת בגי' אליה, רמו למ"ש רז"ל דאליהו מקריב תמידין בכל יום בביהמ"ק אפי' בחרבנו, והיינו ולא אריח בריח נוחחכס ר"ת ב"ן בגי' אליהו, רמו כי לא אריח בריח נוחחכס כשאתם בגלות, אבל אריח ריח התמידין דאליהו מקריב בכל יום, והיינו בהר ה' יראה, פי' כשהוא חרב שנק' הר, שם מקריב אליהו ז"ל. וזכר עשה לנפלאותינו, וזכ"ר ע"ה כמס' בכור' שהוא יצחק הבכור שנתברך בעקידה, ובכור' אותיות ברויך, ובעוה"ר במעשה העגל הפכו הברכה לקללה, ובמקום זכ"ר שהוא בגי' ברכ"ה, עשו עגל שהוא בחילוף א"ת ב"ש זכ"ר, ועשו עגל מסכ"ה כמספר זכ"ר ע"ה, ולזה חזרה גזירת הגלות מחמת שעירבו שור וחמור, והוציאו כלב דקליפה, כל"ב במילוי גי' תקפ"ו, שסיטרא אחרא תקפה ונתגברה, ובזכות העקידה יעקרו, וכל"ב מלא עם ח' אותיות המילוי, עולים בגי' תקצ"ד כמספר ר"ת של הפסוקים הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא לפני בא יום ה' הגדול והנורא, והשיב לב אבות על בנים על אבותם, כי בביאת אליהו ב"ב תתבטל קליפה זו, וכל זה בזכות העקידה שני בה ולא חשבת, חשכ"ת אותיות תשכ"ח, וזהו תמחה את זכר עמלק לא תשכח. (מזקני נע"ג)

כי ברך אברכך והרבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים, מצינו לפעמים שהכ' מדמה את ישראל לכוכבים, ולפעמים לחול אשר על שפת הים, ולפעמים לעפר שני והיה זרעך כעפר הארץ, והכל מורה על זמן אחר, כי בזמן השלוה וההצלחה הם נמשלים לכוכבים לי גדולה, כמו שפירשי ע"פ ה' אלדיכם הרבה אתכם והנכם היום ככוכבי השמים לרוב, הרבה והגדיל אתכם, כך הרבה ארבה האמור כאן לי גדולה הוא, ודמיון החול אשר על שפת הים הוא מורה על הזמן שהאומות קמים על ישראל לכלותם ולא יכלו להם, כמו הגלים המתנשאים כאילו רצו לשטוף את העולם, ומיד כאשר יגיעו אל החול הם נשברים, כך באומות, כמ"ש כל משברין וגלין עלי עברו, אמנם לא יכלו להם, כי שם נפלו ונשברו לכך קראם משברין, ולזה נמשלו ישראל לחול הזה השובר את הגלים ולא יכלו לעבור אותו, כי הוא חק וגבול לים, כך לא יוכלו אוד"ע לכלותם, לפיכך כשבא עשיו לקראת יעקב, אמר יעקב ואתה אמרת היטב אטיב עמך ושמתני את זרעך כחול הים, למה זכר דוקא הבטחת החול, ולא הזכיר הבטחת הכוכבים שיש בהם תרתי לטיבותא הרבוי והגדולה, גם לא הזכיר כאן לי ריבוי, אלא ושמתני את זרעך כחול הים, לפי שזו הבטחה שלא יוכלו להם שונאיהם, כך לא יוכל עשו להזיקו, ומטע"ז הזכיר דוקא החול שהוא שובר הגלים כנ"ל, ודמיון העפר מורה על זמן השפלות, כי בזמן שיהיו כעפר לודו בדיוטא התחתונה, משם יעלו משפל מצבם ויפרצו לכל רוח, כמ"ש והיה זרעך כעפר הארץ ופרצת ימה וקדמה וכו', וכמ"ש כי שחה לעפר נפשינו דבקה לארץ בטננו, ומה כי בתריה, קומה עזרתה לנו ופרנו למען חסדיך, וטעמו של דבר, לפי שאין ישראל דורשים את ה' בכל לבבם, כי אם בזמן שהם בתכלית השפלות, כידוע ממאורעות כל הדורות. (כ"י ודפח"ח)

(אפיקו מים' למודרע"ע ועבן זצ"ל)

לעילוי נשמת חיים בן יחיאל נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיאל נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,
יפה בת יחיאל נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב אברהם בן יצחק בורה זצ"ל היה רב בישוב שעוב לפני כמאתים וחמישים שנה. תנצב"ה.

על זכותם העולם עומד

הזדמנות פז!

חולקו לתלמידי הכיתות חוברות אשר בהם מובאים הלכות הליכות ומנהגי אבותינו, הנושאים פרסים ובנוסף הן כלי השתמשות לעידוד התלמידים במהלך החודשים הבאים. המעוניין ליטול זכות בזאת להצלחת לע"נ וכיו"ב, יצור עמנו קשר 050-4150896

העדות, האחות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או בניגיל:
e0504150896@gmail.com

תפארת בנים

מילדי הגנים בפעילות חוויתית... אין מי שינצח את השמחה הזאת...

השמש יצאה על הארץ, יוצאים ליער לחזות בנפלאות הבריאה

מבצע 'תפילה בהתמדה' אשר זכו וקיבלו סידור מתנה ה"ה יוסף כהן, אברהם שיאחי נ"י

יה"ר שיתקבלו תפילותיהם ברצון, אכ"ר

בדרכיהם אתהלך...

מלקות ארבעים לכהמה

אבי זקני כמור"ר ישועה נע"ג אב ב"ד דק"ק עדן היה גאון וחסיד, שמעתי מפי מגידי אמת שהיה רגיל לשחוט כבש או עז או יותר ביום שמחת תורה ויבואו אצלו אחר התפלה מחשובי הקהל לסעוד אצלו וכן נוהג בכל שנה.

פ"א שחט כבש או נמצא טריפה בריאה בא הטבח לבהכ"נ לומר לו, והוא ז"ל לא היה אמוד וגם השעה דחוקה כי כבר היו בחצי התפלה והלך עם הטבח לביתו ואמר להם הראו לי את הריאה ומצא אותה טריפה, אמר להטבח תחזיר את הריאה למקומה ותחזיר וא"ל הביאו לי מקל והביאו לו, לקח את המקל והיה מלקה הבהמה השחוטה והתלויה ואמר והוא רחום יכפר וכו' ג"פ, ואמר להטבח תוציא הריאה והוציאה ונפחיה והנה היא שלימה ולא היה בה שום טרפות המה ראו כן תמהו והיה לפלא בעיניהם והשרידים אשר נגע יראת השם בלבם אלצוהו להגיד להם זה הפלא, ויאמר להם האמת אגיד לכם כי זאת הבהמה אין בה שום טרפות אלא יש בה ניצוץ או של נשמה מגולגלת והראו לי ברה"ק כי יתקן במלקות מי וכו' זיע"א, ונלביע לחהע"ב שנת התרט"ו זקן ושבע ימים בן שמונים ושש שנים:

(נחלת יוסף עמי ת"ח)

לזשיק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזשיק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה